

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-206/05
Бања Лука, 15.2.2007. год.**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Стевана Савића, Драгослава Лукића, Виоланде Шубарић и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца З. О. из Б. Л., 3, против туженог ОДТП М. из Б. Л., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Б. Л. број Гж-2092/02 од 24.11.2004. године, на сједници одржаној дана 15.2.2007 године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Б. Л. број П-2876/00 од 18.1.2001. године одбијен је тужилац с тужбеним захтјевом којим је тражио да му тужени исплати, за све парничне радње које је предузео у име и за рачун туженог у односу на дужнике И. Р., Г. ., К. М., Ж. М., П. И., Г. З.Г. М., В. Д. и Ч. М., укупно 2.430,00 КМ и одлучено да свака странка сноси своје трошкове спора.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. број Гж-2092/02 од 24.11.2004. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељ оспорава другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права. Предложио је да се ревизија уважи, другостепена пресуда укине и спис врати томе суду на поновни поступак.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора је тужбени захтјев тужиоца за исплату дуга за извршене правне радње на основу уговора о заступању у предметима И. Р., Г. Р., К. М., Ж. М., П. И., Г. З., Г. М., В. Д. и Ч. М..

Првостепени суд је утврдио да су дана 11.7.1995. године К. С., као пуномоћник тужиоца и тужени закључили вансудско поравнање. Тачкама 1. и 2. тог поравнања уговорен је износ од 10.000,00 динара за сва потраживања која су тужилац и К. Љ. имали према туженом по свим тужбама поднесеним суду 1986. године. То потраживање је у цјелости извршено 19.7.1995. године. Закључно са тим датумом тужени је исплатио износ од 10.000,00 динара на тужиочев рачун. Тужени је тиме испунио своју обавезу, па је тужиочево потраживање према њему престало на основу члана 295. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 и „Службени гласник Републике Српске“, број 17/93 и 3/96, у даљем тексту:ЗОО).

Другостепени суд је закључио да је спор између странака коначно рјешен вансудским поравнањем од 11.7.1995. године, које је као посебан облигациони однос, уређен одредбама чланова 1089. до 1098. ЗОО, односно извршењем тог поравнања. Тиме што је издиктирао текст поравнања К. С. тужилац је њој дао посебно овлаштење да га закључи, а у конкретном случају правно је ваљано и усмено овлаштење за закључење поравнања (члан 90. став 1. у вези са чланом 91. став 4. ЗОО), за које у овом случају није прописана као обавезна писмена форма, па је из тих разлога одбио тужиоцеву жалбу и потврдио првостепену пресуду.

Нижестепене пресуде су правилне и законите.

Поравнање је и по оцјени овог суда правно ваљано. Његовим испуњењем престало је потраживање тужиоца према туженоме по основу уговора о заступању у смислу одредбе члана 295. став 1. ЗОО.

Нису основани ревизиони наводи да Кудрић Сњежана није имала од тужиоца овлаштење у смислу члана 91. став 4. ЗОО. Овом законском одредбом прописано је да пуномоћник не може без посебног овлаштења закључити уговор о поравнању.

На рочишту пред првостепеним судом од 2.10.2001. године свједокиња К. С. је изјавила да је за закључење поравнања имала тужиоцево усмено овлаштење, јер тако нешто не би хтјела нити смјела направити без његове сагласности. Текст поравнања диктирао је тужилац и дао јој је сагласност да га закључи на износ од 10.000,00 динара са роком исплате 20.7.1995. године. Према исказу ове свједокиње поравнање је у цјелини извршено.

Није било разлога да се посумња у вјеродостојност исказа ове свједокиње, поготову ако се има у виду да је она једно вријеме радила у заједничкој канцеларији са тужиоцем као адвокатом, док је касније имала самосталну адвокатску канцеларију, а сњим је користила заједнички пословни простор и да је као његов генерални пуномоћник несумњиво уживала његово повјерење.

Тиме што је издиктирао текст поравнања, које је касније прихватио тужени без измјена, тужилац је усмено дао посебно овлаштење из члана 91. став 4. ЗОО да то поравнање закључи као његов пуномоћник, дакле, у његово име и за његов рачун. Правно ваљано је и по оцјени овог суда усмено пуномоћје у овом случају, с обзиром на одредбе члана 90. у вези са члановима 1089. до 1098. ЗОО.

Према тачки 1. вансудског поравнања исплатом износа од 10.000,00 динара тужени у цјелости измирује сва потраживања, како главна тако и споредна према адвокатима З. О. и К. Љ. у свим предметима – тужбама које су ови поднијели у 1986. години, ради исплате дуга, а које се воде код Основног суда у Б. Л.. У тачки 2. наведено је да ће тужени исплатити уговорени износ од 20.7.1995. године, под условом да тужитељ повуче све поднијете тужбе код Основног суда у Б. Л. и одрекне се тужбених захтјева у истим. Тачком 4. је регулисано да повлачење тужбе и одрицање од тужбеног захтјева односи се на све предмете без обзира да ли је тужитељ О. З. или је тужитељ адвокат К. Љ.

Рјешењем првостепеног суда од 8.2.2001. године обједињено је девет тужиоцевих тужби против истог туженог из уговора о заступању, у један предмет под бројем 2876/00. У свим овим тужбама као тужилац је означен О. З.. Тужбе је у име тужиоца саставио у току 1986. године његов тадашњи пуномоћник адвокат Е.Е. из Б. Л..

Како су, према томе, у овој парници била спорна тужиоцева потраживања према туженом, а не потраживања адвоката К. Љ., околност да она није посебно овластила К. С. да се у њено име закључи поравнање, без утицаја је на правну ваљаност тог поравнања, односно на исход овог парничног поступка. К. Љ. није била странка у спору ни и у уговору о поравнању, а из стања овог

предмета не произлази било какво њено потраживања по девет тужби о којима је напријед било ријечи. Због тога вансудско поравнање није ништаво у смислу одредбе члана 1098. ЗОО.

Остали ревизијски наводи без утицаја су на законитост и правилност побијане пресуде.

Нижестепене пресуде немају, према томе, недостатака на које указује ревизија, односно на које овај суд пази по службеној дужности, па је, из тих разлога, на основу одредбе члана 393. Закона о парничном поступку („Службени лист СФРЈ“, број 4/77 до 35/91 и „Службени гласник Републике Српске, број 17/93 до 32/94), у вези са чланом 456. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03, 85/03 и 74/05), ревизија тужиоца одбијена као неоснован.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић